

25. navadna nedelja B

*Jaz sem rešitev ljudstva – govori Gospod.
V stiskah me bodo klicali in jih bom uslišal,
njihov Bog bom na veke. (Vstopni spev)*

Prvo berilo

Modrost 2,12.17-20

Brezbožniki so govorili: "Zalezujmo pravičnega, ker nam je v napoto, ker nasprotuje našim delom, ker nam očita grehe zoper postavo in nas obtožuje za grehe pri naši vzgoji. Poglejmo, ali so njegove besede resnične, prepričajmo se, kakšen bo njegov konec. Če je namreč pravični res Božji sin, se bo zanj Bog zavzel in ga rešil iz roke nasprotnikov. S sramotenjem in mučenjem ga preizkusimo, da bomo spoznali njegovo dobroto, da se bomo prepričali o njegovi potrpežljivosti. Na sramotno smrt ga obsodimo, saj ga bo po njegovih besedah rešil Bog."

Drugo berilo

Jakob 3,16–4,3

Preljubi, kjer sta nevoščljivost in prepirljivost, tam je nered in vsakršno zlo. Modrost pa, ki je od zgoraj, je najprej čista, nato miroljubna, prizanesljiva, dovezetna, polna usmiljenja in dobrih sadov, brez pristranskosti in hinavščine. In sad pravičnosti se seje v miru tistim, ki uresničujejo mir. Od kod med vami boji in od kod prepiri? Ali ne od tod: iz naslad, ki se vojskujejo v vaših udih? Želite, a nimate. Ubijate in ste nevoščljivi, in vendar ne morete doseči. Prepirate se in bojujete, pa nimate, ker ne prosite. Prósitate, pa ne prejemate, ker slabo prósite – namreč za to, da bi to porabili za svoje naslade.

Evangelij

Marko 9,30-37

Tisti čas so Jezus in njegovi učenci prepotovali Galilejo, vendar ni želel, da bi kdo to izvedel. Učil je namreč svoje učence in jim govóril: "Sin človekov bo izročèn v človeške roke in ga bodo umorili, ko pa bo umorjen, bo po treh dneh vstal." Oni niso razumeli te besede, a so se ga bali vprašati. Prišli so v Kafarnáum. Ko je bil v hiši, jih je vprašal: "O čem ste se menili med potjo?" Oni pa so molčali, kajti med potjo so razpravljali med seboj, kateri

izmed njih je največji. Tedaj je sédel, poklical dvanajstere in jim rekel: "Če kdo hoče biti prvi, naj bo izmed vseh zadnji in vsem služabnik." In vzel je otroka, ga postavil mednje, ga objel in jim rekel: "Kdor sprejme enega takih otrok v mojem imenu, mene sprejme; kdor pa mene sprejme, ne sprejme mene, temveč tistega, ki me je poslal."

V razmislek

Jezus je s svojimi na poti, ki vodi k njegovemu pasijonu. Vidimo, da mu je težko svoje učence navaditi na nov način življenja, ki ga živi. Težko se učijo, saj Jezus skoraj v celoti nasprotuje njihovim dosedanjim življenjskim izkušnjam in vrednostnim merilom. Sprijazniti se morajo s predstavo, da bodo tudi oni nerazumljeni, neprijetni in neudobni za svoje okolje, če sprejmejo Jezusovo pot za svojo.

Kdor živi iz Boga, ne živi samo drugače kot večina ljudi, temveč se zdi soljudem njegov način življenja (ravno zaradi drugačnosti) obtožba in grožnja. Tisti, ki se trudijo, da slišijo v besedah in dejanjih Božji glas, so neprijetni in morajo računati s tem, da jih bodo obsojali (prvo berilo). Poslušati Božji glas pomeni – izprazniti svoje misli, da bi potem lahko dali prostor v nas Božji besedi in dovoliti, da dobi v nas svojo podobo. Drugo berilo opiše celo vrsto značilnosti te nove podobe. Te pa nujno ne ustrezajo lastnostim in vedenju tega sveta. "Svet" ima nenadoma opravka z ljudmi, s katerimi ni moč več manipulirati, z ljudmi, ki v današnjem smislu niso "normalni".

"O čem ste se menili med potjo?" Jezus čuti, da gre pri njegovih učencih točno za to – za vrednostna merila starega in novega sveta. Navajeni ponižujočih življenjskih pogojev, sanjajo o vzponu, ki bi jim končno pomagal do moči in prestiža. In potem pride Jezus, ki obrne njihove predstave na glavo. "Hočete biti prvi? Potem ste zadnji! Hočete biti vladarji? Potem ste služabniki vsem!" Majhen otrok je postavljen na sredino – ki je v primerjavi z velepomembnimi odraslimi osebami nepomemben. V srečanju z Jezusom apostoli vedno znova čutijo, kako malo razumejo. Čutijo, a vendar si ne upajo odgovoriti Jezusu na njegovo vprašanje.

Kaj bi bilo, če bi nas Jezus vprašal: "O čem ste govorili med potjo?" – O čem smo razmišljali zadnje čase, kaj je najbolj vzpodbudilo našo pozornost? Koliko naših besed zavzemajo stvari, ki so glede na celoto življenja popolnoma nepomembne? Naš trud glede nas samih, glede ugleda pri drugih, nam jemlje veliko moči. Vidimo, da je težko, pozabiti željo – "biti nekdo", biti spoštovan, cenjen in ljubljen, predvsem s strani tistih, ki na tem svetu nekaj pomenijo. Da naj postanemo "zadnji" nas jezi, saj to občutimo iz čisto človeškega vidika kot nasprotje srečnega življenja. Včasih občutimo pozabljene trenutke, v katerih nam uspe preprosto biti tu – brez dela in namena. To so dragoceni trenutki, saj v njih za trenutek zasveti merilo novih vrednot. Spomnijo nas na to, da je tudi Božje kraljestvo darilo, ki si ga ne moremo zaslužiti. Zaupati v to pa pomeni, da se nam ni treba oklepati trdo pridelanih uspehov in pozicij, temveč da jih lahko izpustimo iz rok, da dobimo proste roke za to, kar v življenju resnično šteje.